

Arrest

nr. 116 664 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker N.A. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Hazara en geboren te zijn in Ahangaran, gelegen in de vallei Sanglakh in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U bent gehuwd met L.(...) S.(...) (OV X). Samen hebben jullie drie minderjarige kinderen, A.(...), N.(...) en N.(...).

In de bazaar van Jalrez hield u reeds tien jaar een voedingswinkel open samen met eigenaar J.(...) G.(...). Op een dag viel echter de politie binnen in uw winkel en werd J.(...) G.(...) gearresteerd, op verdenking banden te hebben met de Taliban. U was op dat moment thuis in Ahangaran.

De broer van J.(...) G.(...) verdacht u ervan zijn broer te hebben verklikt bij de politie. Toen de Taliban daarop naar uw adres kwam peilen bij de mallek van uw dorp, besliste u samen met uw familie te gaan schuilen bij uw vriend D.(...) Q.(...). Toen de nacht daarop de Talibs jullie huis binnenvielen en ook bij de burens aanklopten, besliste u uw regio te verlaten en in te trekken bij uw vriend J.(...) in Ghazni.

Omdat de politie bij de arrestatie aan andere winkeliers uw adres vroegen, vreest u ook door hen te worden opgepakt. U vreest dan voor lange tijd in de gevangenis te worden opgesloten alvorens uw onschuld is bewezen.

Na zeven dagen in Ghazni te hebben geschild, verliet u begin jauza 1391 (mei 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) samen met uw echtgenote L.(...) S.(...) (OV 7.702.928) en drie kinderen Afghanistan. Op 13 mei 2013 vroegen jullie asiel aan in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de Taliban als de Afghaanse autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielse status legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de Taliban moet vrezen. U bent er namelijk niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw medezaakvoerder J.(...) G.(...) banden had met de Taliban. Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal geen informatie kan geven over de rol van J.(...) G.(...) bij de Taliban en dus evenmin over de reden waarom hij werd gearresteerd door de politie. U haalt aan dat hij banden had met de Taliban (CGVS, p. 10), maar op de vraag wat dan wel zijn activiteiten bij de Taliban waren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 20). Verder verklaart u dat er gewapende pashtu met baard en tulband naar de winkel kwamen en met J.(...) G.(...) praatten over de algemene veiligheidssituatie en de buitenlanders (CGVS, p. 12). Meer kan u over deze gesprekken echter niet zeggen. Dat u verder niets van informatie kan geven over die gesprekken, omdat u zogenaamd geen Pashtu kan (CGVS, p. 12), is dan ook weinig geloofwaardig (GVS, p. 20). U ontving in uw winkel pashtu klanten en verklaart zich uit de slag te kunnen trekken (CGVS, p. 20). Ook uw andere verklaring om aan te tonen dat J.(...) G.(...) banden had met de Taliban, houdt weinig steek. Zo haalt u zijn verbeterde financiële situatie aan, die gekenmerkt werd met de aankoop van een nieuwe wagen van vier lak Afghani (CGVS, p. 12 & p. 14). U verklaart zelf ook over tien lak spaargeld te beschikken (CGVS, p. 14). Waarom u de aankoop van een nieuwe wagen dan linkt aan een Talibanprofiel doet de wenkbrauwen fronsen en kan u bovendien zelf ook niet verklaren (CGVS, p. 14). Ook vreemd is het dat u J.(...) G.(...) in de twee jaar dat u zijn gedrag zag veranderen (CGVS, p. 15), nooit heeft aangesproken over dat gewijzigd gedrag en zijn nieuwe vrienden (CGVS, p. 13). Van iemand die tien jaar lang in dezelfde winkel heeft gewerkt én een goede vriendschap met die kompaan heeft opgebouwd, mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over diens eventuele banden met de Taliban. Het is even verwonderlijk dat u ook na de arrestatie van J.(...) G.(...) zich hierover niet verder geïnformeerd heeft, terwijl zijn banden met de Taliban toch de directe aanleiding vormden van uw vlucht uit Afghanistan. Het is dan ook navenant dat u tot op de dag van uw gehoor bij het CGVS nog steeds geen besef heeft waarom precies de politie uw vriend en collega heeft opgepakt (CGVS, p. 13). Dat u dit, meer dan een jaar na de feiten, nog steeds niet heeft kunnen achterhalen, ook al bent u via uw vriend J.(...) nog in contact met de mallek van uw geboortedorp (CGVS, p. 21), is weinig plausibel. **De vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken dat J.(...) G.(...) banden had met de Taliban, maakt ook dat er desgevallend geen geloof kan worden gehecht aan uw gelinkte vervolgingsfeiten daaromtrent. U linkt namelijk uw vrees voor de Taliban en de Afghaanse autoriteiten rechtstreeks aan de arrestatie van J.(...) G.(...).**

Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u persoonlijk werd gevisieerd door de Taliban. Zo is het weinig plausibel dat de Taliban eerst bij de mallek van uw dorp

gaat aankloppen om uw adres te weten te komen, terwijl de broer van J.(...) G.(...) uw adres reeds in zijn bezit had en dit adres volgens uw verklaringen uiteindelijk ook aan de Taliban doorspeelde (CGVS, p. 15). Het lijkt weinig plausibel dat de Taliban, die dus zonder twijfel uw adres al onmiddellijk via de broer van J.(...) G.(...) zou hebben kunnen verkrijgen, eerst naar de mallek zouden stappen van wie ze blijkbaar geen verzekering hadden dat deze met hen zou samenwerken en het gevraagde adres zou doorgeven. Het betreft hier geen detail, omdat u net door deze omweg via de mallek, tijdig verwittigd kon worden en uw huis kon verlaten. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de Taliban door deze handelswijze hun slachtoffer voldoende tijd zou geven om uit haar handen te kunnen ontsnappen. Wanneer u met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd wordt, kan u hiervoor evenmin een verklaring bieden (CGVS, p. 15).

Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de Afghaanse politie moet vrezen. Het enige dat u kwijt kan over de zoektocht van de politie naar uw persoon is het feit dat men aan een winkelier, die de arrestatie van J.(...) G.(...) had zien gebeuren, uw adres vroeg op het moment van de arrestatie (CGVS, p. 18). Ondanks de vaststelling dat u met deze winkelier over de telefoon heeft gesproken, kan u verder geen details over hoe de arrestatie, tijdens dewelke dus ook naar u geïnformeerd werd, is verlopen. Zo weet u niet hoeveel agenten werden opgetrommeld (CGHVS, p. 13) en met hoeveel wagens men de arrestatie heeft uitgevoerd (CVS, p. 18). Bovendien weet u zelfs niet waarom men eigenlijk naar uw persoon vroeg: als getuige of als mededader (CGVS, p. 17). Van iemand die samen met zijn familie zijn land heeft moeten verlaten mede omwille van een vrees te worden opgepakt door de politie, mag worden verwacht dat hij enigszins kan aanhalen waarom de politie hem net wou arresteren. Vervolgens lijkt het weinig geloofwaardig dat de politie afhankelijk zou zijn van een collega winkelier om uw adres te vragen, terwijl zij er wel in slaagden een uitgekende actie uit te voeren om een Talib op te pakken in diens winkel. Het is weinig aannemelijk dat de politie op voorhand zich niet zou hebben vergewist van de woonplaatsen van iedereen die op de arrestatieplaats werkzaam was. Uw adres staat bovendien geregistreerd via uw Afghaans identiteitspapier (taskara) in het districtshuis (CGVS, p. 24). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat de politie uw adres niet via dit administratieve kanaal zou zijn te weten gekomen. Bovendien is het vreemd dat u, eenmaal in België aangekomen, zich niet meer heeft geïnformeerd naar een stand van zaken over de zoektocht van de politie naar uw persoon (CGVS, p. 21). De vaststelling dat u amper informatie kan geven over de politie en dat u hierover weinig plausibele verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid te moeten vrezen voor de Afghaanse autoriteiten.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij uw gegeven datum van vertrek. Hierdoor komt de rechtstreekse dreiging van de Taliban eens te meer in een slecht daglicht. Zo beweert u begin jauza 1391 (mei 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) Afghanistan te zijn gevlucht (CGVS, p. 5), iets meer dan een week nadat J.(...) G.(...) werd opgepakt en u de deuren van uw winkel voorgoed sloot (CGVS, pp. 16). Uw echtgenote bevestigt dit (CGVS L.(...), p. 2). Het is dan ook frappant dat u beweert dat er vóór uw vertrek geen nieuw politiebureau werd gebouwd in Jalrez (CGVS, p. 25). Volgens de informatie in het administratief dossier werd er namelijk in december 2011 in Jalrez een nieuw hoofdbureau geopend van dertig kamers en andere faciliteiten ter waarde van 7,1 miljoen dollar door ISAF. Het mag verwondering heten dat u dit niet zou hebben gemerkt of van zou hebben gehoord toen u tot enkele dagen voor uw vertrek in mei 2012 nog actief was op de bazaar van Jalrez. Voorts herinnert u zich niets van drie burgerslachtoffers, die volgens de info in het administratief dossier in september 2009 in uw geboorteregio Sanglakh zouden zijn gevallen als gevolg van een ISAF-luchtaanval (CGVS, p. 26). Het is opmerkelijk dat u daar, als winkelier uit die regio, niets van zou hebben gehoord. Uw echtgenote herinnert zich dan weer geen grote overstroming en verklaart dat de laatste winter in Afghanistan geen noemenswaardige problemen op de weg hebben veroorzaakt, dit naar aanleiding van hevige sneeuwval (CGVS L.(...), p. 15 & p. 16). Volgens informatie in het dossier zouden in augustus 2010 echter nog elf doden gevallen zijn in Jalrez omwille van overstromingen en in januari 2012, vlak voor jullie vermeend vertrek, de provincies Ghazni en Maidan Wardak geteisterd werden door hevige sneeuwval, en meer bepaald in het district Jalrez wegen gesloten werden omwille van de sneeuwval. Het lijkt weinig geloofwaardig dat uw echtgenote zowel van de overstroming of van de sneeuwval niets zou hebben gemerkt. De vaststelling dat er kan worden getwijfeld aan jullie recent vertrek uit Afghanistan, omwille van de Taliban en de politie, versterkt de ongeloofwaardigheid van de deze vervolgingsfeiten eens te meer.

Uw ongeloofwaardige, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban en de Afghaanse autoriteiten werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert de onveilige situatie in uw provincie Maidan Wardak echter vermijden en een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul.**

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou worden geïsoleerd. Voor zowel u als uw vrouw is Kabul namelijk geen onbekende stad. U bent er meermaals naar verschillende bazaars geweest om inkopen te doen voor uw winkel (CGVS, 6). Uw vrouw heeft dan weer een oom en nichten wonen in Kabul (CGVS L.(...), p. 3-4), ging er naar een privékliniek (CGVS L.(...), p. 6) en ging er kleren kopen in het winkelcentrum van Kote Sangi (CGVS, p. 13). Bovendien verklaart u voor uw vlucht over 10 lak Afghani of een kleine 14.000 euro spaargeld te hebben beschikt (CGVS, p. 14). Ook verklaart u dat u via uw vader over vier of vijf jerip landbouwgrond en dertig fruitbomen beschikt (CGVS, p. 6) en bevestigt uw echtgenote dat ook haar vader, die ik Pakistan verblijft, nog steeds vijf jerip grond beschikt die momenteel in bruikleen wordt gegeven aan een landbouwer (CGVS L.(...), p. 6-7). De vaststelling dat u enerzijds over heel wat spaargeld beschikt, dat u en uw echtgenote over landbouwgrond beschikken en dat uw echtgenote naar een privékliniek naar Kabul ging "omdat er in een gewoon ziekenhuis niet genoeg aandacht aan patiënten wordt gegeven" (CGVS L.(...), p. 6), leidt er toe dat er mag worden geconcludeerd dat u in Afghanistan een gegoed man was met enig kapitaal die zich dan ook samen met zijn familie in Kabul kan vestigen. Bovendien heeft u tien jaar lang als mede-eigenaar een voedingswinkel gerund in de bazaar van Jalrez, het districtcentrum van Maidan Wardak (CGVS, p. 5), waardoor u aantoonde over ondernemingszin én ondernemingscapaciteiten te beschikken. Verder haalt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalrez te ontlopen. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kaboel verwees u namelijk naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende (CGVS, p. 30). Aangezien er in het kader van uw asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Kaboel zouden uitmaken. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan samen met uw gezin in de stad Kabul kunt vestigen.**

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïsoleerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geïsoleerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw echtgenote L.(...) S.(...) (OV 7.702.928) eveneens werd besloten met de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster S.L. als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Hazara en geboren te zijn in Ahangaran, gelegen in de vallei Sanglakh in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U bent gehuwd met A.(...) N.(...) (OV 7.705.056). Samen hebben jullie drie minderjarige kinderen, A.(...), N.(...) en N.(...).

In de bazaar van Jalrez hield uw echtgenoot reeds tien jaar een voedingswinkel open samen met eigenaar J.(...) G.(...). Op een dag viel echter de politie binnen in zijn winkel en werd J.(...) G.(...) gearresteerd, op verdenking banden te hebben met de Taliban.

De broer van J.(...) G.(...) verdacht uw echtgenoot ervan zijn broer te hebben verklikt bij de politie. Toen de Taliban daarop naar jullie adres kwam peilen bij de mallek van uw dorp, besliste uw echtgenoot samen met u en de kinderen te gaan schuilen bij D.(...) Q.(...). Toen de nacht daarop de Talibs jullie huis binnenvielen en ook bij de burens aanklopten, beslisten jullie naar Ghazni te vluchten.

Omdat de politie bij de arrestatie aan andere winkeliers jullie adres vroegen, vreest uw echtgenoot ook door hen te worden opgepakt.

Na zeven dagen in Ghazni te hebben geschuild, verlieten u begin jauza 1391 (mei 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) samen met uw echtgenoot en drie kinderen Afghanistan. Op 13 mei 2013 vroegen jullie asiel aan in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest uw echtgenoot zowel de Taliban als de Afghaanse autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot A.(...) N.(...) (OV 7.705.056), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de Taliban moet vrezen. U bent er namelijk niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw medezaakvoerder J.(...) G.(...) banden had met de taliban. Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal geen informatie kan geven over de rol van J.(...) G.(...) bij de Taliban en dus evenmin over de reden waarom hij werd gearresteerd door de politie. U haalt aan dat hij banden had met de Taliban (CGVS, p. 10), maar op de vraag wat dan wel zijn activiteiten bij de Taliban waren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 20). Verder verklaart u dat er gewapende pashtu met baard en tulband naar de winkel kwamen en met J.(...) G.(...) praatten over de algemene veiligheidssituatie en de buitenlanders (CGVS, p. 12). Meer kan u over deze gesprekken echter niet zeggen. Dat u verder niets van informatie kan geven over die gesprekken, omdat u zogenaamd geen Pashtu kan (CGVS, p. 12), is dan ook weinig geloofwaardig (GVS, p. 20). U ontving in uw winkel pashtu klanten en verklaart zich uit de slag te kunnen trekken (CGVS, p. 20). Ook uw andere verklaring om aan te tonen dat J.(...) G.(...) banden had met de Taliban, houdt weinig steek. Zo haalt u zijn verbeterde financiële situatie aan, die gekenmerkt werd met de aankoop van een nieuwe wagen van vier lak Afghani (CGVS, p. 12 & p. 14). U verklaart zelf ook over tien lak spaargeld te beschikken (CGVS, p. 14). Waarom u de aankoop van een nieuwe wagen dan linkt aan een Talibanprofiel doet de wenkbrauwen fronsen en kan u bovendien zelf ook niet verklaren (CGVS, p. 14). Ook vreemd is het dat u J.(...) G.(...) in de twee jaar dat u zijn gedrag zag veranderen (CGVS, p. 15), nooit heeft aangesproken over dat gewijzigd gedrag en zijn nieuwe vrienden (CGVS, p. 13). Van iemand die tien jaar lang in dezelfde winkel heeft gewerkt én een goede vriendschap met die kompaan heeft opgebouwd, mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over diens eventuele banden met de Taliban. Het is even verwonderlijk dat u ook na de arrestatie van J.(...) G.(...) zich hierover niet verder geïnformeerd heeft, terwijl zijn banden met de Taliban toch de directe aanleiding vormden van uw vlucht uit Afghanistan. Het is dan ook navenant dat u tot op de dag van uw gehoor bij het CGVS nog steeds geen besef heeft waarom precies de politie uw vriend en collega heeft opgepakt (CGVS, p. 13). Dat u dit, meer dan een jaar na de feiten, nog steeds niet heeft kunnen achterhalen, ook al bent u via uw vriend J.(...) nog in contact met de mallek van uw geboortedorp (CGVS, p. 21), is weinig plausibel. **De vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken dat J.(...) G.(...) banden had met de Taliban, maakt ook dat er desgevallend geen geloof kan worden gehecht aan uw gelinkte vervolgingsfeiten daaromtrent. U linkt namelijk uw vreest voor de Taliban en de Afghaanse autoriteiten rechtstreeks aan de arrestatie van J.(...) G.(...).**

Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u persoonlijk werd gevisieerd door de Taliban. Zo is het weinig plausibel dat de Taliban eerst bij de mallek van uw dorp gaat aankloppen om uw adres te weten te komen, terwijl de broer van J.(...) G.(...) uw adres reeds in zijn bezit had en dit adres volgens uw verklaringen uiteindelijk ook aan de Taliban doorspeelde (CGVS, p. 15). Het lijkt weinig plausibel dat de Taliban, die dus zonder twijfel uw adres al onmiddellijk via de broer van J.(...) G.(...) zou hebben kunnen verkrijgen, eerst naar de mallek zouden stappen van wie ze blijkbaar geen verzekering hadden dat deze met hen zou samenwerken en het gevraagde adres zou doorgeven. Het betreft hier geen detail, omdat u net door deze omweg via de mallek, tijdig verwittigd kon worden en uw huis kon verlaten. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de Taliban door deze handelswijze hun slachtoffer voldoende tijd zou geven om uit haar handen te kunnen ontsnappen. Wanneer u met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd wordt, kan u hiervoor evenmin een verklaring bieden (CGVS, p. 15).

Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de Afghaanse politie moet vrezen. Het enige dat u kwijt kan over de zoektocht van de politie naar uw persoon is het feit dat men aan een winkelier, die de arrestatie van J.(...) G.(...) had zien gebeuren, uw adres vroeg op het moment van de arrestatie (CGVS, p. 18). Ondanks de vaststelling dat u met deze winkelier over de telefoon heeft gesproken, kan u verder geen details over hoe de arrestatie, tijdens dewelke dus ook naar u geïnformeerd werd, is verlopen. Zo weet u niet hoeveel agenten werden opgetrommeld (CGHVS, p. 13) en met hoeveel wagens men de arrestatie heeft uitgevoerd (CVS, p. 18). Bovendien weet u zelfs niet waarom men eigenlijk naar uw persoon vroeg: als getuige of als mededader (CGVS, p. 17). Van iemand die samen met zijn familie zijn land heeft moeten verlaten mede omwille van een vrees te worden opgepakt door de politie, mag worden verwacht dat hij enigszins kan aanhalen waarom de politie hem net wou arresteren. Vervolgens lijkt het weinig geloofwaardig dat de politie afhankelijk zou zijn van een collega winkelier om uw adres te vragen, terwijl zij er wel in slaagden een uitgekende actie uit te voeren om een Talib op te pakken in diens winkel. Het is weinig aannemelijk dat de politie op voorhand zich niet zou hebben vergewist van de woonplaatsen van iedereen die op de arrestatieplaats werkzaam was. Uw adres staat bovendien geregistreerd via uw Afghaans identiteitspapier (taskara) in het districtshuis (CGVS, p. 24). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat de politie uw adres niet via dit administratieve kanaal zou zijn te weten gekomen. Bovendien is het vreemd dat u, eenmaal in België aangekomen, zich niet meer heeft geïnformeerd naar een stand van zaken over de zoektocht van de politie naar uw persoon (CGVS, p. 21). De vaststelling dat u amper informatie kan geven over de politie

en dat u hierover weinig plausibele verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid te moeten vrezen voor de Afghaanse autoriteiten.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij uw gegeven datum van vertrek. Hierdoor komt de rechtstreekse dreiging van de Taliban eens te meer in een slecht daglicht. Zo beweert u begin jauza 1391 (mei 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) Afghanistan te zijn gevlucht (CGVS, p. 5), iets meer dan een week nadat J.(...) G.(...) werd opgepakt en u de deuren van uw winkel voorgoed sloot (CGVS, pp. 16). Uw echtgenote bevestigt dit (CGVS L.(...), p. 2). Het is dan ook frappant dat u beweert dat er vóór uw vertrek geen nieuw politiebureau werd gebouwd in Jalrez (CGVS, p. 25). Volgens de informatie in het administratief dossier werd er namelijk in december 2011 in Jalrez een nieuw hoofdbureau geopend van dertig kamers en andere faciliteiten ter waarde van 7,1 miljoen dollar door ISAF. Het mag verwondering heten dat u dit niet zou hebben gemerkt of van zou hebben gehoord toen u tot enkele dagen voor uw vertrek in mei 2012 nog actief was op de bazaar van Jalrez. Voorts herinnert u zich niets van drie burgerslachtoffers, die volgens de info in het administratief dossier in september 2009 in uw geboorteregio Sanglakh zouden zijn gevallen als gevolg van een ISAF-luchtaanval (CGVS, p. 26). Het is opmerkelijk dat u daar, als winkelier uit die regio, niets van zou hebben gehoord. Uw echtgenote herinnert zich dan weer geen grote overstroming en verklaart dat de laatste winter in Afghanistan geen noemenswaardige problemen op de weg hebben veroorzaakt, dit naar aanleiding van hevige sneeuwval (CGVS L.(...), p. 15 & p. 16). Volgens informatie in het dossier zouden in augustus 2010 echter nog elf doden gevallen zijn in Jalrez omwille van overstromingen en in januari 2012, vlak voor jullie vermeend vertrek, de provincies Ghazni en Maidan Wardak geteisterd werden door hevige sneeuwval, en meer bepaald in het district Jalrez wegen gesloten werden omwille van de sneeuwval. Het lijkt weinig geloofwaardig dat uw echtgenote zowel van de overstroming of van de sneeuwval niets zou hebben gemerkt. De vaststelling dat er kan worden getwijfeld aan jullie recent vertrek uit Afghanistan, omwille van de Taliban en de politie, versterkt de ongeloofwaardigheid van de deze vervolgingsfeiten eens te meer.

Uw ongeloofwaardige, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban en de Afghaanse autoriteiten werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert de onveilige situatie in uw provincie Maidan Wardak echter vermijden en een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul.**

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou worden gevisieerd. Voor zowel u als uw vrouw is Kabul namelijk geen onbekende stad. U bent er meermaals naar verschillende bazaars geweest om inkopen te doen voor uw winkel (CGVS, 6). Uw vrouw heeft dan weer een oom en nichten wonen in Kabul (CGVS L.(...), p. 3-4), ging er naar een privékliniek (CGVS L.(...), p. 6) en ging er kleren kopen in het winkelcentrum van Kote Sangi (CGVS, p. 13). Bovendien verklaart u voor uw vlucht over 10 lak Afghani of een kleine 14.000 euro spaargeld te hebben beschikt (CGVS, p. 14). Ook verklaart u dat u via uw vader over vier of vijf jerip landbouwgrond en dertig fruitbomen beschikt (CGVS, p. 6) en bevestigt uw echtgenote dat ook haar vader, die ik Pakistan verblijft, nog steeds vijf jerip grond beschikt die momenteel in bruikleen wordt gegeven aan een landbouwer (CGVS L.(...), p. 6-7). De vaststelling dat u enerzijds over heel wat spaargeld beschikt, dat u en uw echtgenote over landbouwgrond beschikken en dat uw echtgenote naar een privékliniek naar Kabul ging "omdat er in een gewoon ziekenhuis niet genoeg aandacht aan patiënten wordt gegeven" (CGVS L.(...), p. 6), leidt er toe dat er mag worden geconcludeerd dat u in Afghanistan een gegoed man was met enig kapitaal die zich dan ook samen met zijn familie in Kabul kan vestigen. Bovendien heeft u tien jaar lang als mede-eigenaar een voedingswinkel gerund in de

bazaar van Jalrez, het districtscentrum van Maidan Wardak (CGVS, p. 5), waardoor u aantoonst over ondernemingszin én ondernemingscapaciteiten te beschikken. Verder haalt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalrez te ontlopen. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kaboel verwees u namelijk naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende (CGVS, p. 30). Aangezien er in het kader van uw asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Kaboel zouden uitmaken. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan samen met uw gezin in de stad Kabul kunt vestigen.**

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft worden besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. Verzoekers stellen dat hun asielrelaas geen incoherenties bevat en geven inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift de volgende documenten toe: een kopie van een arrestatiebevel tegen verzoeker met vrije vertaling, een kopie van een bewijs van afkomst van verzoekers met een vrije vertaling, enkele kopieën van identiteitsdocumenten en enkele persartikelen.

De Raad stelt vast dat verzoekers per brief van 2 oktober 2013 een aanvullende nota neerleggen met nieuwe elementen. Bij deze nota voegen verzoekers beëdigde vertalingen toe van het aan het verzoekschrift toegevoegde arrestatiebevel en een bewijs van afkomst van verzoekers, een fotokopie van het arrestatiebevel en een fotokopie van het bewijs van afkomst van verzoekers, enkele kopieën van identiteitsdocumenten van de stamhoofden.

Per brief van 21 november 2013 leggen verzoekers een tweede aanvullende nota neer. Bij deze nota voegen verzoekers een persartikel en een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen over de veiligheidssituatie in Afghanistan toe. Wat betreft het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt de Raad vast dat bij de aanvullende nota geen dergelijk rapport is gevoegd. Er is wel een document bijgevoegd omtrent het redelijk vestigingsalternatief waarin herhaaldelijk verwezen wordt naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013.

Ter terechtzitting d.d. 22 november 2013 leggen verzoekers originelen neer van het aan het verzoekschrift toegevoegde arrestatiebevel en een bewijs van afkomst van verzoekers en een kleurenkopie van een identiteitsdocument van een stamoudste.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Zo slaagt eerste verzoeker er vooreerst niet in aannemelijk te maken dat de mede-eigenaar van zijn winkel banden had met de taliban en hiervoor zou zijn gearresteerd. Eerste verzoeker blijkt immers bijzonder onwetend omtrent de activiteiten van zijn collega bij de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 20). Nochtans kwamen er volgens de verklaringen van verzoeker gewapende en bebaarde pashtouns naar de winkel om er met zijn collega te praten over de veiligheidssituatie en de buitenlanders, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker enige informatie zou hebben opgevangen (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12 en 20). Bovendien verklaart

verzoeker zich uit de slag te kunnen trekken in het Pashtou (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 20), waardoor zijn verklaring dat hij de gesprekken niet verstond omdat zij in het Pashtou werden gevoerd niet aannemelijk is (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn kennis van het Pashtou beperkt was en niet voldoende om een discussie over de veiligheid in Jalrez en de aanwezigheid van buitenlandse troepen volledig te begrijpen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele concrete informatie kon geven omtrent deze discussies, terwijl hiervoor zeker geen perfecte kennis van het Pashtou is vereist (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12 en 20). Ook het argument dat ze niet in de winkel zelf praatten, maar wel in een kamer achter in de winkel, verklaart niet dat verzoeker wel bij machte was om te weten dat ze spraken over de situatie en de buitenlandse troepen (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p.12). Het is derhalve niet aannemelijk dat verzoeker niet meer informatie over deze gesprekken kan geven.

Ook de verklaring van verzoeker dat de financiële situatie van zijn collega was verbeterd en dat hij dit merkte omdat hij een auto kocht ter waarde van drie of vier lak Afghani, is geenszins voldoende om te overtuigen dat J. G. lid van de taliban was (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12 en 14). Verzoeker verklaart immers zelf dat een nieuwe wagen drie lak Afghani kost, waardoor de door J. G. gekochte wagen niet buitenproportioneel duur was (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 14). Bovendien verklaarde verzoeker zelf over tien lak Afghani te beschikken, waarvan zes lak spaargeld van hemzelf (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 14). Verzoeker slaagt er overigens zelf niet in te verklaren waarom de aankoop van de nieuwe wagen een aanwijzing was dat J. G. bij de taliban was (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 14). Tevens weet verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog steeds niet met zekerheid waarom J. G. werd opgepakt (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 13), hoewel hij wel stelt te weten dat J. G. nog steeds is opgepakt via zijn contact met J. (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 21). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker via J. in contact staat met de mallek van zijn dorp, maar nog steeds niet heeft kunnen achterhalen waarom J. G. precies werd opgepakt (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 21). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn onwetendheden tracht te verklaren door de stellen dat hij en J. G. slechts medezaakvoerders waren en nooit vrienden geworden zijn, stelt de Raad overigens vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde J. G. nooit te hebben aangesproken op zijn veranderd gedrag en nieuwe vrienden omwille van hun vriendschap (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 13).

Daarnaast slaagt eerste verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk geïdendeerd werd door de taliban na de arrestatie van J. G.. Zo is het niet aannemelijk dat de taliban zich bij de mallek van het dorp gingen informeren omtrent het adres van verzoeker (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 15). De broer van J. G. zou het adres van verzoeker immers reeds gehad hebben en ook hebben doorspeeld aan de taliban de nacht nadat zij bij de mallek gingen informeren over verzoeker (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 15). Op deze manier gaven de taliban verzoeker immers de kans om te ontsnappen, nu het net de mallek is die verzoeker op de hoogte bracht (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 13). Verzoeker slaagt er overigens zelf niet in dit te verklaren en stelt slechts dat de taliban iemand toch niet rechtstreeks kon aanvallen (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 15). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat het de gewoonte is om naar de mallek te gaan en dat het onvermijdelijk was dat zij naar de mallek gingen omdat zij niet rechtstreeks naar het huis van verzoekers konden komen, zelfs indien de broer van J. G. wist in welk dorp zij woonden, omdat de huizen niet naast elkaar lagen en zij de exacte positie van het huis van verzoeker niet kenden, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat de mallek hun het adres niet gaf, waardoor deze verklaring geenszins aannemelijk is en de bovenstaande vaststellingen niet kan weerleggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 15).

Evenmin slaagt eerste verzoeker erin te overtuigen dat hij een vrees dient te koesteren voor de Afghaanse politie. Zo stelt verzoeker slechts dat zij naar zijn adres vroegen aan een winkelier die de arrestatie van J. G. had zien gebeuren (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 18). Ondanks zijn contact met deze winkelier blijkt verzoeker overigens geenszins op de hoogte van het verloop van de arrestatie, waarbij ook naar hem zou zijn gevraagd. Zo weet hij niet hoeveel agenten er waren, noch met hoeveel wagens zij kwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 13 en 18). Daarnaast weet verzoeker niet of er naar hem werd geïnformeerd als getuige of als verdachte (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 17). De stelling dat hij ook zal worden opgepakt omdat hij heeft samengewerkt met J.G. is slechts een loutere bewering. Ten slotte zou de politie ook nooit naar het huis van verzoekers zijn gekomen en heeft verzoeker zich hier verder ook niet meer naar

geïnformeerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 11 en 21). De vaststelling dat eerste verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen hieromtrent, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. De verklaring in onderhavig verzoekschrift dat de politie niet onmiddellijk heeft kunnen reageren omdat zij enkel overdag werken en 's nachts vrezen voor de taliban, kan geenszins voormelde vaststellingen verklaren of verschonen.

Ten slotte is het niet aannemelijk dat verzoekers het land verlieten in de door hen aangegeven periode. Zo stelt eerste verzoeker dat zij het land verlieten in jauza 1391, zijnde mei 2012 (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 5). Tweede verzoekster bevestigt dit (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 2). Eerste verzoeker blijkt echter niet op de hoogte van de bouw van een nieuw politiehoofdbureau in Jalrez dat volgens de informatie in het administratief dossier werd geopend in december 2011 (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 25). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat dit slechts een gebouw van een verdieping betreft en dat het hoge budget dat hiervoor werd uitgetrokken te wijten is aan instellingen binnen het gebouw, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker, die winkelier was op de bazaar en waarvan verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van ontwikkelingen in de streek, hiervan niet op de hoogte bleek. Dat dit gebouw niet vermeld zou zijn op de website van ISAF doet hier geen afbreuk aan.

Tweede verzoekster stelt dat er geen noemenswaardige problemen waren op de weg tijdens de laatste winter in Afghanistan (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 15 en 16). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat in januari 2012 in Jalrez wegen werden gesloten omwille van de hevige sneeuwval. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat het de gewoonte is dat er veel sneeuw valt in de winter en dat dit niet relevant is voor de bewoners, stelt de Raad vast dat dit verzoeksters onwetendheid geenszins kan verklaren. Zij stelde immers dat het vaak sneeuwt in de regio en dat de wagens dan niet kunnen passeren. Met betrekking tot de laatste winter stelde verzoekster echter dat niet veel sneeuw viel en dat de auto's toen wel konden rijden. Overigens kan wel degelijk verwacht worden dat zij, gevraagd naar de problemen die dit met zich meebrengt, dergelijke incidenten zou kunnen vermelden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt talrijke inlichtingen te hebben gegeven omtrent de regio, stelt de Raad dat de afkomst van verzoekers uit de regio geenszins wordt betwist. De door hen aangegeven vertrekdatum uit hun land van oorsprong, en bij uitbreiding de door hen beweerde problemen die zich vlak voor deze aangegeven vertrekdatum zouden hebben afgespeeld, is echter niet geloofwaardig.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van hun aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De verklaring van de stamhoofden heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. De identiteitsdocumenten van de stamoudsten doen hier geen afbreuk aan. Het aanhoudingsbevel dateert van 27 december 2012 en stelt dat verzoeker verdacht wordt van samenwerking met de taliban. Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat verzoeker, tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 juni 2013, niet op de hoogte bleek te zijn of de politie hem zocht als getuige of als verdachte (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 17). Nochtans staat verzoeker via J. in contact met de mallek van zijn dorp (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 21). Bijgevolg stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker hieromtrent op de hoogte zou zijn, indien dit aanhoudingsbevel authentiek zou zijn. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan de verweernota dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief. Ook het persartikel van de VRT over de dood van een Afghaanse staatsburger volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers' hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit het ter zake door verzoekers neergelegde document bij de aanvullende nota blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenlampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar hun land van herkomst in mensonwaardige omstandigheden zullen moeten leven. De Raad stelt immers vast dat eerste verzoeker een volwassen man is die jarenlang mede-eigenaar was van een voedingswinkel en meermaals naar Kabul ging om er inkopen te doen voor zijn winkel (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 2, 5 en 6). Bovendien ging de vrouw van verzoeker soms mee tijdens deze bezoeken aan Kabul om er kleren te kopen in het winkelcentrum van Kote Sangi en ging ze er naar een privékliniek (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6 en stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 6 en 13). Daarnaast heeft tweede verzoekster een oom en nichten die in Kabul wonen (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 3 en 4). Tevens heeft verzoeker vier of vijf jerip grond en dertig fruitbomen ter beschikking en heeft ook de vader van tweede verzoekster nog vijf jerip grond in Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6 en stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 6 en 7). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekers onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal

ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013, die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoekers de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoekers formuleerden hieromtrent geen opmerkingen en brengen dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

De persberichten en UNHCR Guidelines van 2013 die verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift en aanvullende nota hebben toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoekers aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie verstrekt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoekers in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF